

jamme, vilde vise sig at være utilstrækkelig. Istedetfor nu at henvende sig til Rigsdagen med Begjæring om forøget Bevilling, søgte Ministeren at hjælpe sig ved forskjellige Midler, der alle vare uberegtigede. Dels tog han Theatrets opsparede Formue til Indtægt, hvortil han, som ovenfor under V. C. viist, var uberettiget, og dels og fornemmelig tog han de Summer, som han brugte, ud af Sorø Akademis Kasse. Det forsvær, som Mindretallet fører for, at Ministeren uden at henvende sig til Bevillingsmyndigheden tog Pengene, hvor han bedst kunde, hviler paa en aldeles uholdbar Grund. Mindretallet anfører, dels at Ministeren efter Theaterloven havde den aldeles bestemte Forpligtelse at sørge for Theatrets Fuldførelse inden en vis bestemt Tid, samt at Tiden ikke tillod ham at komme til Rigsdagen med Begjæring om Tillægsbevilling, inden Theaterbygningen var fuldt færdig, og dels, at Ministeren ikke kunde fremkomme med bestemte Begjæring paa et tidligere Tidspunkt. Dette er aldeles urigtigt. Saa snart Ministeren indsaa, at det var ham umuligt at fuldføre Opgaven med de til hans Raadighed stillede Midler, var det hans bestemte og uafviselige Pligt at meddele Rigsdagen Oplysning herom og henstille til denne, om den vilde bevilge de fornødne Midler til Bygningens Fortsættelse eller ei, ved hvilken Leilighed en kalkulatorisk Beregning vilde have været tilstrækkelig. Det er ovenfor under V. C. viist, at Mindretallets Anskuelse om, at Theaterlovens Bestemmelse om Tidsfristen for Bygningens Tilendebringelse skulde være uskrævet, er urigtig. Heller ikke kan den Bevisgrund, som hentes fra Forholdet til Entreprenørene komme, i Betragtning, da det er klart, at man i disses Overtrædelse af Kontrakten havde et virksomt Middel til at imødegaa deres mulige Indsigelse mod en eventuel Standsning, og i hvert Fald blev det Rigsdagens Sag at skønne derom. Den samme Grund til, at Ministeren forbigik den bevigende Myndighed, kunde haves i hans egne Udtalelser i en Skrivelse til Bygningskommissionen af 30te Januar 1873, hvor Ministeren udtrykkelig siger, at det vilde være aldeles unyttigt at henvende sig til Rigsdagen saavel som til Kjøbenhavns Kommune, og at man derfor maatte hjælpe sig, som man bedst kunde. Det synes heraf at fremgaa, at Ministeren har undladt at henvende sig til Rigsdagen, da han var overtydet om, at denne ikke vilde give sit Samtykke til de Dispositioner, han agtede at træffe, dersom den blev adspurgt. Ved den omhandlede Leilighed var der nærmest Tale om en Disposition over Reservecapitalen, men det ligger nær at slutte, at den samme Bevæggrund har været den ledende for Ministeren, da han foranledigede Udbetalingerne af Sorø Akademis Kasse. Denne aabenbare Krænkelse af Bevillingsmyndigheden lader sig ikke bortforklare, og selv om Ministeren har foretaget dette ulovlige Skridt i en, som han mente, god Hensigt, kan Udvalgets Flertal dog ikke tilraade at lade dette passere. Ministeren har selv overtaget Ansvaret for de Midler, han har ladet udbetale fra Sorø Akademi, og Følgerne af dette Ansvar maa han bære. Selv om Ministeren troede at vide, at Rigsdagen, naar Sagen var bleven den behørig forelagt, ikke vilde have givet sit Minde til, at der raadedes over de fornødne Midler til Theaterbygningen, der mulig ved en forandret Administration kunde have været fuldført for en mindre Sum, i hvilken Henseende det blot skal bemærkes, at Ministeren overlod Bygningskommissionen en efter vor Mening altfor udtrakt Myndighed til at raade over de anvendte Midler, saa berettiger en saadan Forudsætning ham naturligvis ikke til at undlade at overlade Sagen til Rigsdagens egen Afgjørelse. Istedet derfor fortaug han Sagens samlede Sammenhæng for Rigsdagen, i hvilken han den 13de Marts 1873 udtalte, at der i det Hele taget ikke forelaa Noget, som kunde have nogen som helst ængstende Karakter. Da denne Udtalelse faldt, burde det efter alt, hvad der foreligger, være Ministeren klart, at der vilde komme til at foreligge betydelige Overskridelser ved Theaterbygningen, og navnlig naar de dengang approberede Overflag toges i Betragtning. Udvalgets Flertal maa derfor, idet man med Hensyn til Theaterbygningens Historie henviser til den fuldige og indholdsrige Udvikling, som findes i Statsrevisionsflertallets Betænkning, indstille til Folketingets Vedtagelse:

Det kan ikke passere, at der af Sorø Akademis Formue er afholdt 297,086 Kr. 23 Ø. ud over det i Loven af 18de Juni 1870 bestemte Tilskud af 440,000 Kr. til Fuldførelsen af den nye Theaterbygning.

Mindretallet (Nimestad) kan i det Hele henholde mig til den klare og skarpe Udvikling, der angaaende dette Punkt er givet af Statsrevisionens Mindretal (Tillæg S. 39—41), og den Omstændighed, at Flertallet uden videre Bevis erklærer den for aldeles urigtig, kan ikke foranledige mig til nogen yderligere Udvikling. Jeg skal derfor kun dvæle ved de Udtalelser af Flertallet, hvori der gjøres Forsøg paa en Bevisførelse. I saa Henseende anføres det nu navnlig, at det allerede tidlig maa have staaet klart for Ministeren, at den ved Theaterloven bevilgede Sum var utilstrækkelig, og at det da var hans Pligt at meddele Rigsdagen Oplysning herom og henstille til denne, om den vilde bevilge de fornødne Midler til Bygningens Fuldførelse eller ei, ved hvilken Leilighed en kalkulatorisk Beregning formenes at ville have været tilstrækkelig. Naar den første Sæt-